

DE BEGRAFENIS VAN ADJUDANT GALLÉ.

Verleden week heeft te 's-Gravenhage de begrafenis met militaire eer plaats gehad van den adjudant Gallé, dien men vermoord gevonden heeft in zijn kamer in de Alexanderkazerne aldaar. Links: De ontzaglijke menigte met den begrafenisstoet opweg naar het kerkhof. Rechts: De militaire autoriteiten brengen onder het spelen van den treurmarsch een laatsten groet aan den overledene, die bij meerderen en minderen uitstekend stond aangeschreven. (*foto's Visser v. Weeren*).

De Wiener Mode-Show

(Bij de foto's op pagina 8 en 9)

Het was tot nog toe ook altijd en eeuwig Parijs. Niet, dat wij willen afdingen op de genialiteit van de Parijsche couturières en tailleurs-pour-dames, . . . wat ons betreft, wij hebben er alle respect voor, maar. . . Parijs is nu ook niet de heele wereld. U hebt zeker ook wel eens van Weenen gehoord, beste lezers, Weenen, de kapitale hoofdstad van Oostenrijk, en dat niet alleen maar zoo de hoofdstad-zonder-meer, die je op school uit je hoofd moet leeren; neen, dat Weenen is werkelijk in menig opzicht dè hoofdstad van, zeggen we, Oostelijk-midden-Europa, want — voor wie er nog nooit waren — plaatsen we hier de mededeeling, dat Weenen al de steden daar dien kant uit overtreft; het leven is er luchtig en geestig en wereldsch ook; zoo opwekkend wereldsch, u begrijpt wel, wat ik zeggen wil: bepaald alleraardigst.

Elegantie, goeden smaak, . . . men vindt het in Weenen zonder twijfel. De Weener dame is voortreffelijk gekleed; de Weener-mode-ateliers zijn vermaard; de Weener dames-kleedingfirma's zijn best. Zoodat wij maar zeggen willen, dat ook op Weenen de aandacht wel eens vallen mag. Men kan aan Parijs de eer geven, die het toekomt, en dat is geen klein beetje, en tevens ook de Weener-modeartikelen waardeeren. Zoodoende vonden wij het een goed plan van een aantal groote Weener modehuizen hun nieuwste creaties hier in Holland eens „aan den lijve" van echte Weener mannequins te laten vertoonen. En natuurlijk waren wij onder de belangstellenden, Dinsdag in het Centraal Theater te Amsterdam.

U weet dus nu, waar het om ging. Maar wie er niet geweest is, heeft daarom nog geen idee hoe buitengewoon aardig het er was.

Het Centraal Theater is een gezellige zaal, een centrum van centrale gezelligheid. Pleizierig ingericht; een vrij groot en toch intiem parterre; flinke loges eromheen, en daar omhenen weer het genoeglijk promenoir. Zoo'n promenoir geeft al iets heel genoeglijks en grootsteedsch aan een schouwburg; je kunt er„ ja, promeneeren natuurlijk, maar je kunt er nog veel meer; je kunt er aan de tafeltjes gaan zitten met een thé'tje, een glaasje, en een sigaretje rooken; en dat is een heele aardige manier om in den schouwburg te zijn. Je staat eens op; dat hindert niemand; je wandelt eens rond tusschen de vertooning door, en daar stoot niemand zijn neus aan; je zoekt telkens eens een andere plek, en ziet vandaar alles weer anders, — publiek en voorstelling en den heelen toestand — het is eigenlijk of je voor één geld 'n heelen boel voorstellingen op een en denzelfden avond meemaakt. Je ziet er best; òf door de gordijntjes achter de loges, die je wegschuiven kunt; òf vanaf de breede trappen, die naar de „pit" voeren. Het opgeprikte van het zitten in een schouwburg komt op die manier heelemaal te vervallen; geen vastmetseling in een vasten fauteuil tusschen andere vastgemetselde in vaste fauteuils; geen consternatie van „pardon, mag ik u even lastig vallen", en onvermijdelijk en pijnlijk betreden van de eksteroogen van evennaasten; geen paniek van struikelen; geen doodelijke verlegenheid bij het abusievelijk omverwerpen van in duistere hinderlaag geplaatste koppen koffie of thee; geen verbijsterende schrik, blos of transpiratie vanwege het onbewust aangrijpen van een citroenschijf in een verborgen cognacgroc; niets, niets van al de narigheden, welke het opgepakt-zitten en het „mag ik even voor u heengaan" en het heele verontrustende gedoe van derangeeren en rangeeren den vrijen mensch in vastgelegden staat berokkenen.

Het was — ge hebt het reeds geraden, scherpzinnige lezers — vanaf dat geprezen promenoir dus, dat uw dienstwillige dienaar den modeshow met al zijn ap- en dependentiën gadesloeg.

Daar in die theaterzaal met zijn over loges, stalles, parterre, enz. verdeeld publiek, gonzend, babbelend, lachend, en elkander (bij wijze van spreken) opnemend; daar te midden der met bloemfestoenen omwikkelde pijlers; daar bij een muziekje van een ontelbaar aantal onvervalschte Weener muzikanten: — daar was men één-twee-drie-hup in de feeststemming voor men het zelf recht wist. En niet weinig werd deze verhoogd, toen het scherm òp-, of beter: vanéénging en het tooneel, rondom met bruin fluweelen gordijnen omhangen, een keurig, smaakvol echt Weener stilleven vertoonde: een divan met een witte vacht bedekt; een tafeltje, waarop een bloemruiker; een stoel, waarop nog niets of niemand zat; en een tweetal rood-wit-en-blauwe lakeien op den achtergrond. Dan ineens, changement à vue; de lakeien vatten elk een slip van het bruinfluweelen fond-gordijn, en laten een verschijning door van zoo lieve lijnen en kleuren, dat ze er zelf van staan te kijken.

Daar had je nu een Wienerin, een slanke, gracieuze Wienerin in een costuumpje, dat klonk als een klok. Ze trad naar voren tot aan het voetlicht, maar ze zei niets; dan wandelde ze naar links, stond daar even stil, keek het publiek aan, en zei nog niets; daarop trad zij, behoedzaam tastend haar enkel naar vorenbrengend, op een trapje toe, en klom het af, waarbij de door een daar voorhanden bediende toegestoken hand alleen maar voor den vorm werd aangenomen, want ze kon het best alleen; zonder zich om de zich vergapende, lachende, en waardeerende hoofdknikkende meneertjes en mevrouwtjes te bekommeren, kuierde ze op haar zwierige wijze er tusschen door, en dat allemaal zonder een woord te spreken, zonder te kuchen, zonder te lachen of te fluisteren of te prevelen, of wat ook verder te doen dan . . . zich en met haar vooral ook haar sjieke japon en accessoires, te demonstreeren. En dat was verrukkelijk.

Wij, die even teleurgesteld waren, dat deze, uit de mysterieuze tooneelwereld in ons profane midden afgedaalde actrice heelemaal niets zei, waren met hare stilzwijgendheid al gauw verzoend niet alleen, maar wij hadden het zonde gevonden als zij, de bekoorlijke verschijning, één woord gezegd, één kuch gelaten, één zucht uitgeblazen, één overbodig geluid of gebaar had losgelaten, dat van haar zwijgende bekoorlijkheid en van die van haar eenvoudig-sjiek wandelcostuum en smaakvollen hoed, de betooverende charme verbroken had. Hier was de actrice der actrices; geen woord behoefde ze te spreken, geen moeilijke rol van Shakespeare, Roelvink, Ibsen of Van Maurik had ze uit het hoofd geleerd; niets, niets, deed ze dan daar rustig en voornaam rondwandelen in haar allerliefst wandeltoilet. . . . en de heele zaal was ademloos van aandachtige spanning. En — u houdt ons ten goede — maar wij vroegen ons op dat oogenblik af, waarvoor al die gezelschappen zus en zoo zich zoo mateloos uitsloven om maar steeds weer al die overbodige opvoeringen te geven die ontzaglijk veel voorbereiding, hoofdbrekens, nachtbrakens, en nog heel veel geld kosten, terwijl met zoo weinig, betrekkelijk weinig moeite althans, een veel grooter resultaat bereikt wordt. Immers de zaal was uitverkocht, en honderden moesten worden afgewezen; neen, dit is geen opsnijerij, maar een feit. . .

Laat ons er direct aan toevoegen, dat het bij deze eene zwijgende, maar smaakvol gekleede jonge wandelaarster niet bleef. Na haar kwam een stoet van anderen nog tusschen de twee rood wit-en-blauwe lakeien vanuit het bruinfluweelen gordijn aanzweven, en wendde zich naar het trapje en de hulpvaardig uitgestoken hand des dienaars aan den voet (van dat trapje) en doolde vol zwier de zaal in. En nadat de rondgang gemaakt was, zag men allen aan den anderen kant weer zwijgend langs een dergelijk trapje het tooneel beklimmen en gaan zooals zij gekomen waren. — doch niet dan nadat zij door de uitnemende wandelcostuumpjes, hoedjes, parasolletjes, handschoentjes, kousjes, schoentjes en wat er nog meer bij hoort, een uitnemenden indruk hadden achtergelaten op het publiek.

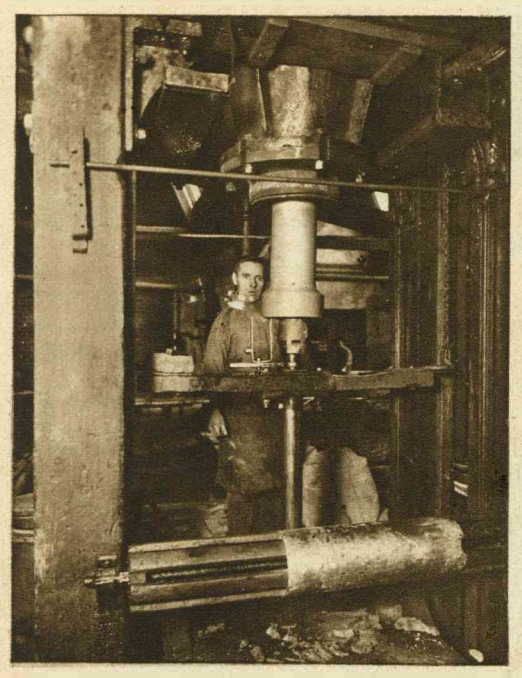
Wij hadden een heel goed oordeel over de Weensche modemakers, maar wat wij hier zagen, overtrof nog onze verwachtingen. En dat geldt niet alleen voor de voorname eenvoudige wandelpakjes en hoeden, maar al evenzeer voor de lieve, luchtige, levendige visitecostuums en de statige avondtoiletten en bontmantels, veelal bekorend door rijke soberheid, en met gelukkig maar weinig voyante buitenissigheden. . .

We hebben de costuums niet geteld, maar meer dan honderd waren er zeker. Het publiek werd echter niet moe, deze zwijgende actricetjes te bewonderen en hare zoo rijk gesorteerde garderobes: 'n schier ononderbroken rhythme van verscheidenheid, van afwisseling.

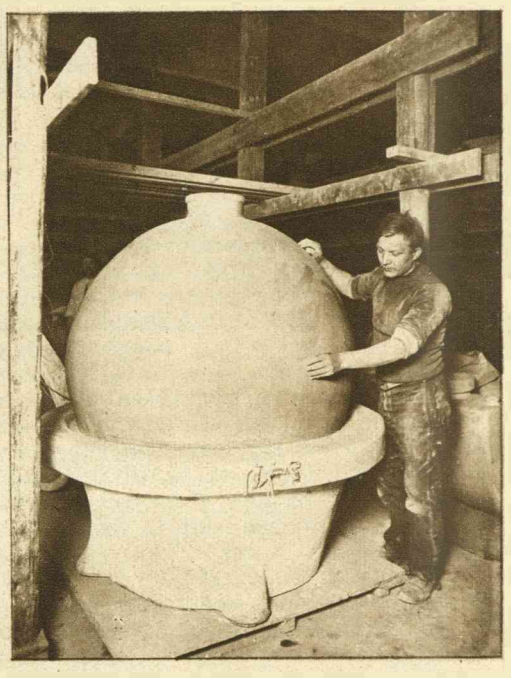
Behalve dat was er nog een aardige afwisseling bedacht: Angèle Sydow en hare leerlingen gaven proeven van danskunst te zien, die het aankijken dubbel en dwars waard waren, en terecht bewondering en applaus vonden.

Besluiten wij onze beschouwing met een hartelijk bedankje aan het adres van de Weener modefirma's, die ons zulk een aangenamen, maar vooral ook zulk een leerzamen middag bezorgden en aan de directie van het concertbureau Max van Gelder, die ons het vervaardigen der op pag. 8 en 9 van dit nummer gereproduceerde foto's zeer welwillend toestond.

Kyf-Kyf.

EEN BELANGRIJKE INDUSTRIE.

Hierboven brengen wij een drietal foto's van een eigenaardige en belangrijke industrie: het vervaardigen van gresbuizen, bestemd voor waterleiding, drainage, enz. Links: Het maken van de bekende buizen. Midden: De schroefbuizen worden van een draad voorzien. Rechts: Een grespot, een groot stuk werk.